ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ CLAUS GULMANN της 2ας Φεβρουαρίου 1994 *

Κύριε Πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

1. Το Finanzgericht Bremen υπέβαλε προδικαστικό ερώτημα το οποίο ανέκυψε κατά την εκδίκαση διαφοράς μεταξύ της γερμανικής επιχειρήσεως Ospig Textil-Gesellschaft (στο εξής: προσφεύγουσα) και του Hauptzollamt Bremen-Freihafen. Η διαφορά προέκυψε κατόπιν της αποφάσεως των τελωνειακών αρχών να περιλάβουν στη δασμολογητέα αξία των εμπορευμάτων τα οποία εισήγαγε η προσφεύγουσα τις δαπάνες για την απόκτηση εξαγωγικών ποσοστώσεων (στο εξής: δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων).

2. Η παρούσα υπόθεση είναι συναφής με υπόθεση στην οποία διάδικοι ήταν και πάλι η προσφεύγουσα και οι γερμανικές τελωνειακές αρχές και επί της οποίας το Δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του στις 9 Φεβρουαρίου 1984 (στο εξής: απόφαση Ospig) [1].

Το ζήτημα που είχε ανακύψει στην υπόθεση Ospig ήταν κατά πόσον οι δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων για την αγορά υφαντουργικών προϊόντων από το Χονγκ Κονγκ, όπου οι άδειες εξαγωγής μπορούν νομίμως να αποτελέσουν αντικείμενο εμπορίας, πρέπει να συμπεριληφθούν στη δασμολογητέα αξία. Το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι αυτού του είδους οι δαπάνες δεν περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία των εμπορευμάτων που εισάγονται στην Κοινότητα, κατά την έννοια του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/84 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων [2].

3. Το ζήτημα που τίθεται στην παρούσα υπόθεση είναι αν το συμπέρασμα αυτό ισχύει και ως προς τις δαπάνες αποκτήσεως ποσοστώσεων που αφορούν εισαγωγές από την Ταϊβάν, όπου οι άδειες εξαγωγής δεν μπορούν να αποτελέσουν νομίμως αντικείμενο εμπορίας.

4. Το ερώτημα που υποβλήθηκε στην παρούσα υπόθεση ήταν το ακόλουθο:

Μήπως δεν πρέπει να περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία των εισαγομένων στην Κοινότητα εμπορευμάτων, κατά την έννοια των διατάξεων του κανονισμού (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/008, σ. 218), δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων οι οποίες πραγματοποιούνται για την από-

* Γλώσσα του πρωτοτύπου: η δανική.

1 — Υπόθεση 7/83, Συλλογή 1984, σ. 609.

2 — ΕΕ ειδ. έκδ. 02/008, σ. 218, όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό 3193/80, της 8. 12. 1980, (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/010, σ. 213).

κτηση εξαγωγικών ποσοστώσεων, ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία στη συγκεκριμένη χώρα εξαγωγής — στην παρούσα περίπτωση στην Ταϊβάν — οι άδειες εξαγωγής δεν αποτελούν αντικείμενο νόμιμης εμπορικής συναλλαγής;

5. Οι σχετικές διατάξεις του κανονισμού περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων δεν τροποποιήθηκαν μετά την έκδοση της αποφάσεως Ospig. Στο άρθρο 3, παράγραφος 1, ορίζεται: «δασμολογητέα αξία των εισαγομένων εμπορευμάτων που καθορίζεται κατ' εφαρμογή του παρόντος άρθρου είναι η συναλλακτική αξία, δηλαδή η πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα για τα εμπορεύματα τιμή όταν πωλούνται προς εξαγωγή με προορισμό το τελωνειακό έδαφος της Κοινότητας, μετά από προσαρμογή που πραγματοποιείται σύμφωνα με το άρθρο 8, εφόσον (...)». Στο άρθρο 3, παράγραφος 3, στοιχείο α', ορίζεται ότι: «πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα τιμή είναι η συνολική πληρωμή που έγινε ή πρόκειται να γίνει από τον αγοραστή προς τον πωλητή, ή υπέρ του πωλητού, για τα εισαγόμενα εμπορεύματα και περιλαμβάνει όλες τις πληρωμές που έγιναν ή πρόκειται να γίνουν, ως όρος της πωλήσεως των εισαγομένων εμπορευμάτων, από τον αγοραστή προς τον πωλητή, ή από τον αγοραστή σε τρίτο συμβαλλόμενο μέρος για να εκπληρώσει μία υποχρέωση του πωλητού (...)».

Κατά το άρθρο 8, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, προστίθενται στην «πράγματι πληρωθείσα ή πληρωτέα για τα εισαγόμενα εμπορεύματα τιμή» ορισμένα στοιχεία τα οποία, από οικονομικής πλευράς, συνιστούν πρόσθετο κόστος. Το άρθρο 8 προβαίνει σε αποκλειστική απαρίθμηση των στοιχείων κόστους τα οποία πρέπει να λαμβάνονται υπόψη κατά τον καθορισμό της δασμολογητέας αξίας. οι δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων δεν περιλαμβάνονται στον εν λόγω πίνακα.

6. Η επιβολή ποσοστώσεων στηρίζεται στη γνωστή ως «συμφωνία πολυϊνών» που συνήφθη στο πλαίσιο της ΓΣΔΕ (GATT). Στη σύναψη της συμφωνίας οδήγησε η δυνατότητα των αναπτυσσομένων χωρών και των νέων βιομηχανικών χωρών να παράγουν υφαντουργικά προϊόντα σε χαμηλότερες τιμές, με αποτέλεσμα να απειλείται από την εξαγωγή των προϊόντων αυτών η παραγωγή υφαντουργικών προϊόντων στις βιομηχανικές χώρες. Σκοπός της συμφωνίας ήταν η ανάπτυξη της υφαντουργικής βιομηχανίας στις αναπτυσσόμενες χώρες με ταυτόχρονο όμως περιορισμό της εξαγωγής τους στις βιομηχανικές χώρες ώστε να μπορέσουν οι τελευταίες να πραγματοποιήσουν, εντός μιας ορισμένης προθεσμίας, τις απαιτούμενες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις στον τομέα της υφαντουργικής βιομηχανίας. Κύριο όργανο για την επίτευξη του σκοπού αυτού ήταν οι διμερείς συμφωνίες, βάσει των οποίων καταβλήθηκε προσπάθεια ποσοτικού περιορισμού της εισαγωγής υφαντουργικών προϊόντων.

7. Η Κοινότητα συνήψε τέτοιες συμφωνίες με μεγάλο αριθμό τρίτων χωρών, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται το Χονγκ Κονγκ. Όσον αφορά την Ταϊβάν η συμφωνία συνήφθη με τον εμπορικό οργανισμό Taiwan Textile Organisation. Οι συμφωνίες καθορίζουν για τις διάφορες κατηγορίες υφαντουργικών προϊόντων τις ποσότητες που μπορούν να εισαχθούν από τις αντίστοιχες τρίτες χώρες ανά έτος. Ο αντισυμβαλλόμενος της Κοινότητας καθορίζει ο ίδιος τον τρόπο κατανομής των ποσοστώσεων μεταξύ των εξαγωγικών επιχειρήσεων της χώρας του. Όσον αφορά την κρίσιμη για την παρούσα υπόθεση χρονική περίοδο, οι κανόνες εισαγωγής στην Κοινότητα απέρρεαν από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4134/86 του Συμβουλίου, για το καθεστώς

εισαγωγών ορισμένων κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων καταγωγής Ταϊβάν [3] και από τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4136/86 του Συμβουλίου για το κοινό καθεστώς εισαγωγής ορισμένων κλωστοϋφαντουργικών προϊόντων καταγωγής τρίτων χωρών [4].

8. Όπως διαπιστώθηκε στο πλαίσιο της πρώτης υποθέσεως Ospig, στο Χονγκ Κονγκ το εκεί εμπορικό επιμελητήριο κατανέμει την ετήσια εξαγωγική ποσόστωση σε επιμέρους ποσοστώσεις που χορηγούνται στους παραγωγούς και τους εμπόρους υφαντουργικών προϊόντων βάσει του όγκου των εμπορευμάτων που εξήγαγαν το προηγούμενο έτος. Οι ποσοστώσεις μπορούν να μεταβιβαστούν. η αξία τους διαμορφώνεται βάσει της προσφοράς και της ζητήσεως. Προς το τέλος του έτους, όταν οι ποσοστώσεις έχουν σχεδόν εξαντληθεί, η τιμή τους μπορεί να ανέλθη σε σημαντικά ποσά, ενώ είναι σχεδόν ασήμαντη κατά τους προηγούμενους μήνες. Οι εξαγωγείς του Χονγκ Κονγκ που έχουν εξαντλήσει τις δικές τους ποσοστώσεις και χρειάζονται να αγοράσουν από τις αχρησιμοποίητες ακόμα ποσοστώσεις προκειμένου να ζητήσουν άδεια εξαγωγής και να εκτελέσουν τις παραγγελίες των κοινοτικών επιχειρήσεων, χρεώνουν στις επιχειρήσεις αυτές τα έξοδα ποσόστωσης εκδίδοντας χωριστό τιμολόγιο.

9. Στην παρούσα υπόθεση πρόκειται για την εισαγωγή 1 000 υποκαμίσων από μικτό νήμα. Η προσφεύγουσα δήλωσε ως δασμολογητέα αξία την καθαρή τιμή των 30 000 γερμανικών μάρκων (DM) σύμφωνα με το τιμολόγιο που της εξέδωσε η επιχείρηση παραγωγής και εμπορίας της Ταϊβάν, η Bai Lucky Industrial Co. Ltd. Η δαπάνη για την απόκτηση ποσοστώσεων, ύψους 7 000 DM, την οποία η προσφεύγουσα κατέβαλε απευθείας στην εταιρία Taipan Oceanic Co. Ltd., η οποία πραγματοποίησε την εξαγωγή ως ανεξάρτητος πράκτορας, δεν περιελήφθη στη δασμολογητέα αξία. Οι γερμανικές τελωνειακές αρχές δεν συμφώνησαν με τον μη συνυπολογισμό στη δασμολογητέα αξία της δαπάνης για την απόκτηση ποσοστώσεως και ζήτησαν την καταβολή δασμού ύψους 5 187,77 DM, ο οποίος υπολογίστηκε λαμβανομένης υπόψη της καθαρής τιμής των εμπορευμάτων και της δαπάνης για την απόκτηση ποσοστώσεως. Η προσφεύγουσα άσκησε διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως αυτής, προς στήριξη της οποίας επικαλέστηκε μεταξύ άλλων την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Ospig. Οι γερμανικές αρχές απάντησαν ότι πράγματι από την απόφαση αυτή μπορεί να συναχθεί ότι αυτού του είδους οι δαπάνες δεν πρέπει να περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία του αντίστοιχου εμπορεύματος, μόνο όμως στην περίπτωση κατά την οποία οι ποσοστώσεις μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο εμπορίας κατά τη νομοθεσία της αντίστοιχης εξαγωγικής χώρας. δεδομένου ότι στην Ταϊβάν δεν προβλέπεται εκ του νόμου δυνατότητα μεταβιβάσεως ποσοστώσεων, οι αντίστοιχες δαπάνες πρέπει να περιληφθούν στη δασμολογητέα αξία των εμπορευμάτων.

10. Όπως προκύπτει από τα δεδομένα της παρούσας υπόθεσης, αλλά και από την πρώτη υπόθεση Ospig, έχει ιδιαίτερη οικονομική σημασία για την αντίστοιχη επιχείρηση το αν οι δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων πρέπει να περιληφθούν στη δασμολογητέα αξία. Για τα συγκεκριμένα εμπορεύματα προβλέπεται σχετικώς υψηλός δασμός, οι δε δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων μπορούν, τουλάχιστον σε ορισμένες χρονικές περιόδους και υπό ορισμένες συνθήκες, να αντιπροσωπεύουν σχετικά μεγάλο μέρος της συνολικής τιμής του εμπορεύματος.

3 — ΕΕ 1986, L 386, σ. 1.
4 — ΕΕ 1986, L 387, σ. 42.

11. Από την πρώτη υπόθεση Ospig προκύπτει ότι η συμβουλευτική επιτροπή που συστήθηκε για την εφαρμογή του κανονισμού περί δασμολογητέας αξίας, σε μία μη δεσμευτική γνωμοδότησή της υπογραμμίζει ότι οι δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων στις οποίες υποβάλλεται ο *κοινοτικός εισαγωγέας* όταν *ο ίδιος και άμεσα* προμηθεύεται τις απαιτούμενες άδειες εξαγωγής *από τρίτο πρόσωπο* , δεν περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία.

Το Δικαστήριο με την απόφασή του επί της υποθέσεως Ospig αρνήθηκε να συναγάγει από τη γνωμοδότηση αυτή το εξ αντιδιαστολής συμπέρασμα και αποφάνθηκε ότι «το Δικαστήριο δέχεται ότι η λύση που πρότεινε η επιτροπή δασμολογητέας αξίας ισχύει επίσης όταν *ο εξαγωγέας-πωλητής, ο οποίος δεν διαθέτει πλέον ποσοστώσεις, τις αποκτά ο ίδιος από τρίτο* και τις χρεώνει στον αγοραστή. Διαφορετική λύση θα δημιουργούσε πράγματι αδικαιολόγητη ανισότητα μεταξύ των εισαγωγέων της Κοινότητας, παρόλο που βρίσκονται σε ανάλογη θέση, και κατ' ακολουθία θα ερχόταν σε αντίθεση με το δίκαιο, ομοιόμορφο και ουδέτερο σύστημα υπολογισμού της δασμολογητέας αξίας, το οποίο έχει θεσπιστεί με τον κανονισμό 1224/80 του Συμβουλίου» (σκέψη 17. οι υπογραμμίσεις δικές μου).

12. Όπως προκύπτει από την παρούσα υπόθεση και από την υπόθεση C-340/93, Thierschmidt κατά Hauptzollamt Essen, η οποία εκκρεμεί ενώπιον του Δικαστηρίου, οι γερμανικές τελωνειακές αρχές θεωρούν ότι η λύση που δόθηκε στην πρώτη υπόθεση Ospig ισχύει μόνο όταν ο αγοραστής ή ο πωλητής υποβάλλονται σε δαπάνες για την απόκτηση από τρίτο πρόσωπο αδειών εξαγωγής οι οποίες δεν έχουν χρησιμοποιηθεί και οι οποίες είναι μεταβιβάσιμες κατά τη νομοθεσία της αντίστοιχης εξαγωγικής χώρας.

13. Απαιτείται, δηλαδή, να προβλέπει η νομοθεσία της χώρας εξαγωγής τη δυνατότητα μεταβιβάσεως των εν λόγω αδειών εξαγωγής. Εξάλλου, πρέπει να αφαιρούνται εκείνες μόνο οι δαπάνες οι οποίες πραγματοποιήθηκαν για την απόκτηση αδειών εξαγωγής από τρίτο (δηλαδή δαπάνες για την απόκτηση των λεγομένων ποσοστώσεων τρίτων). Αυτό σημαίνει ότι δαπάνες για τις λεγόμενες ίδιες ποσοστώσεις, δηλαδή δαπάνες στις οποίες υποβλήθηκε στην πράξη για την κατανομή των ποσοστώσεων ο εξαγωγέας ο οποίος πραγματοποίησε την εξαγωγή βάσει ποσοστώσεων που του έχουν απευθείας χορηγηθεί, προκειμένου να καλύψει τη γενική αγοραστική αξία των αδειών, δεν μπορούν να αφαιρούνται.

14. Την απαίτηση των τελωνειακών αρχών να αποδεικνύεται η δυνατότητα νόμιμης μεταβιβάσεως των αδειών επιβεβαίωσε το Finanzgericht Bremen με απόφασή του της 12ης Ιουνίου 1990. Ωστόσο, στο δικαστήριο αυτό δημιουργήθηκαν κατόπιν αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα αυτού του συμπεράσματος και για τον λόγο αυτό υπέβαλε σχετικό ερώτημα στο πλαίσιο της παρούσας υπόθεσης για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

15. Στην προαναφερθείσα υπόθεση C-340/93, Thierschmidt, το ζήτημα που είχε θέσει με προδικαστικό του ερώτημα το Finanzgericht Düsseldorf αφορούσε το κατά πόσον οι δαπάνες για ίδιες ποσοστώσεις πρέπει να περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία.

Στην υπόθεση Thierschmidt, στην οποία επρόκειτο για εξαγωγές τόσο από το Χονγκ Κονγκ όσο και από την Ταϊβάν και η οποία αφορούσε τόσο το κόστος των ιδίων ποσοστώσεων όσο και τη δαπάνη για απόκτηση

ποσοστώσεων τρίτων, περιέχεται ένα ακόμα ερώτημα ως προς το αν τα συμπεράσματα της αποφάσεως επί της πρώτης υποθέσεως Ospig μπορούν να εφαρμοστούν και στην περίπτωση εξαγωγών από την Ταϊβάν. Αντίθετα προς το Finanzgericht Bremen, το Finanzgericht Düsseldorf στηρίχθηκε στα στοιχεία που του είχαν υποβληθεί, σύμφωνα με τα οποία οι άδειες εξαγωγής αποτελούν νομίμως αντικείμενο εμπορίας στην Ταϊβάν. Ωστόσο, υπέβαλε προδικαστικό ερώτημα επειδή είχε αμφιβολίες εάν για τον προσδιορισμό της δασμολογητέας αξίας έχει σημασία το γεγονός ότι οι κανόνες που ρυθμίζουν τις εισαγωγές από την Ταϊβάν — συγκεκριμένα ο κανονισμός 4134/86 — διαφέρουν από τους γενικούς κανόνες περί εισαγωγών από τρίτες χώρες — που περιέχονται στον κανονισμό 4136/86 — καθόσον ο πρώτος από τους δύο αυτούς κανονισμούς δεν προβλέπει τον διπλό έλεγχο που προβλέπει ο δεύτερος κανονισμός, δηλαδή δεν ορίζει ρητώς ότι στο κράτος εξαγωγής πρέπει να εκδοθεί άδεια εξαγωγής και ότι για την εισαγωγή στην Κοινότητα πρέπει να υπάρχει άδεια εισαγωγής, εκδιδόμενη από τις αρχές του κράτους εισαγωγής υπό την προϋπόθεση της προσκομίσεως αντίστοιχης αδείας εξαγωγής.

16. Έχουμε δηλαδή ενώπιόν μας μια κατάσταση στην οποία το ένα και ίδιο βασικό ερώτημα — δηλαδή το αν οι δαπάνες για την απόκτηση ξένης ποσοστώσεως τρίτων, προκειμένου περί εξαγωγών από την Ταϊβάν, περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία — έχει υποβληθεί από δύο διαφορετικά γερμανικά Finanzgericht, από τα οποία το ένα θεωρεί την εμπορία ποσοστώσεων ως παράνομη, ενώ το άλλο ως νόμιμη.

Παράλληλα, ενώ το Finanzgericht Bremen δεν αποδίδει καμία σημασία στις υφιστάμενες διαφορές ως προς τον έλεγχο εντός της Κοινότητας, αντίθετα το Finanzgericht Düsseldorf στηρίζει το ερώτημά του σ' αυτές ακριβώς τις διαφορές.

17. Στην υπόθεση Thierschmidt, τόσο η επιχείρηση Thierschmidt όσο και η Επιτροπή κατέθεσαν παρατηρήσεις όπου υποστηρίζουν ότι δεν πρέπει να αποδοθεί ιδιαίτερη σημασία στη διαφορά των κανόνων περί ελέγχου. τούτο διότι οι γερμανικές αρχές αντιμετωπίζουν τα υπάρχοντα στοιχεία τα σχετικά με εισαγωγές από την Ταϊβάν, καθόσον αυτό ενδιαφέρει την παρούσα υπόθεση, με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που αντιμετωπίζουν τις εισαγωγές που πραγματοποιούνται βάσει των γενικών κανόνων περί εισαγωγών που περιέχονται στον κανονισμό 4136/86.

18. Θα μπορούσα, συνεπώς, να εξετάσω στις προτάσεις μου και τις δύο αυτές υποθέσεις από κοινού.

19. Προτίμησα, ωστόσο, να διατυπώσω πρώτα τις προτάσεις μου επί της προκειμένης υποθέσεως.

20. Το προδικαστικό ερώτημα στηρίζεται στη διαπίστωση ότι η εμπορία αδειών εξαγωγής στη χώρα εξαγωγής είναι παράνομη. Νομίζω ότι στην ίδια διαπίστωση πρέπει να

στηριχθεί το Δικαστήριο στην παρούσα υπόθεση.

21. Στην παρούσα υπόθεση δεν υπάρχουν άλλα πληροφοριακά στοιχεία ως προς τις νομικές συνέπειες που συνεπάγεται ο παράνομος χαρακτήρας της εμπορίας αδειών εξαγωγής κατά τη νομοθεσία της χώρας εξαγωγής, δεν είναι δηλαδή γνωστό αν ενδεχόμενη παράνομη εμπορία αδειών εξαγωγής συνεπάγεται αστικές ή ποινικές συνέπειες. Αντιθέτως, από τη Διάταξη παραπομπής προκύπτει ότι το Finanzgericht Bremen κατά τη διατύπωση του προδικαστικού του ερωτήματος λαμβάνει ως δεδομένο ότι η υπόθεση αυτή αφορά δαπάνες για την απόκτηση ποσοστώσεων τρίτων, ότι δηλαδή ο εξαγωγέας πραγματοποίησε τις δαπάνες αυτές για την αγορά αδειών εξαγωγής από τρίτους.

22. Ορθώς κατά τη γνώμη μου υπογράμμισε η Επιτροπή ότι δεν συντρέχει κανένας λόγος να περιοριστεί η σημασία των περιεχομένων στην απόφαση Ospig διαπιστώσεων, επειδή στη συγκεκριμένη υπόθεση η απόκτηση αδειών εξαγωγής είναι πιθανώς παράνομη.

23. Κατά τη γνώμη μου, στην απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως Ospig δεν περιέχεται κανένα στοιχείο που θα συνηγορούσε υπέρ ενός τέτοιου περιορισμού.

24. Στην απόφαση δεν τίθεται ρητώς ως προϋπόθεση ότι η απόκτηση αδειών εξαγωγής πρέπει να είναι νόμιμη. Ούτε από το σκεπτικό της αποφάσεως μπορεί να συναχθεί ένα τέτοιο συμπέρασμα. Στο σκεπτικό του το Δικαστήριο τονίζει ότι «το σύστημα αδειών εξαγωγής και εισαγωγής αποτελεί τμήμα του κοινοτικού συστήματος χορήγησης αδειών και ποσοτικών περιορισμών των εισαγωγών εντός της Κοινότητας υφαντουργικών προϊόντων από τρίτες χώρες» και ότι η ρύθμιση αυτή «προσβλέπει μόνο στον έλεγχο των εισαγομένων ποσοτήτων υφαντουργικών προϊόντων από ορισμένες τρίτες χώρες και έχει στόχο εντελώς διαφορετικό από τον στόχο του κανονισμού 1224/80, ο οποίος αποσκοπεί στη θέσπιση ενός δικαίου, ομοιόμορφου και ουδέτερου συστήματος για τον υπολογισμό της δασμολογητέας αξίας κατά την εφαρμογή του κοινού δασμολογίου. Ο κανονισμός 1224/80 πρέπει συνεπώς να ερμηνεύεται χωρίς αναδρομή στην κανονιστική ρύθμιση περί του συστήματος αδειών εξαγωγής και εισαγωγής» (σκέψεις 13 και 14). Στις σκέψεις αυτές δεν αποδίδεται καμία σημασία στους όρους υπό τους οποίους διεξάγεται το εμπόριο αδειών εξαγωγής.

25. Από οικονομικής απόψεως, όπως υπογράμμισε η Επιτροπή, δεν υπάρχει καμία διαφορά μεταξύ της περιπτώσεως στην οποία η εμπορία αδειών εξαγωγής είναι νόμιμη και της περιπτώσεως στην οποία η εμπορία αδειών εξαγωγής είναι παράνομη. Και στις δύο περιπτώσεις οι εισαγωγείς οφείλουν να καταβάλουν ένα ορισμένο ποσό προκειμένου να μπορέσουν να διεκπεραιώσουν την εισαγωγή. Το ύψος αυτού του ποσού εξαρτάται από τις συνθήκες που διαμορφώνονται στην αντίστοιχη αγορά και μπορεί να διαφέρει ακόμα και για όμοια εμπορεύματα ανάλογα με την τρίτη χώρα για την οποία πρόκειται. Συνεπώς, η ίδια αξία των εμπορευμάτων (συναλλακτική αξία/ποσό τιμολογίου) — η οποία εξάλλου βάσει των εκθέσεων πραγματογνωμοσύνης που συντάχθηκαν στο πλαίσιο της κύριας δίκης είναι περίπου η ίδια σε ολόκληρο τον κόσμο — πρέπει να λαμβάνεται ως δασμολογητέα αξία. Οποιαδήποτε άλλη λύση, όπως υπογράμμισε το Δικαστήριο στην απόφαση Ospig «θα δημιουργούσε αδικαιολόγητη ανισότητα μεταξύ των εισαγωγέων της

Κοινότητας, παρόλο που βρίσκονται σε ανάλογη θέση». Μια τέτοια διαφορετική μεταχείριση των εμπορευμάτων ανάλογα με την τρίτη χώρα από την οποία εισάγονται θα ερχόταν σε αντίθεση με τον σκοπό που επιδιώκει ο κανονισμός περί δασμολογητέας αξίας, δηλαδή τη διασφάλιση της ενιαίας εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού επί των εισαγωγών όλων των εμπορευμάτων [5].

Το σκεπτικό της αποφάσεως του Δικαστηρίου στην υπόθεση Ospig αποκλείει διαφορετική αντιμετώπιση ανάλογα με το αν πρόκειται για νόμιμη ή παράνομη εμπορία ποσοστώσεων.

26. Βεβαίως στην προκειμένη υπόθεση είναι περισσότερο δύσκολο να αποδειχθεί ότι πράγματι καταβλήθηκε ένα ποσό για απόκτηση ποσοστώσεως η οποία στη συγκεκριμένη χώρα εξαγωγής δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο εμπορίας. Όπως τόνισε το αιτούν δικαστήριο, θα μπορούσε να υποτεθεί ότι οι προβαλλόμενες δαπάνες για απόκτηση ποσοστώσεων αποτελούν στην πραγματικότητα προμήθεια ή άλλης μορφής αντιπαροχή προς μεσίτη, που καταβλήθηκε στο πλαίσιο πραγματοποιήσεως της εξαγωγής και η οποία, κατά το άρθρο 8 του κανονισμού περί δασμολογητέας αξίας, πρέπει να περιληφθεί στη δασμολογητέα αξία. Όπως ορθώς υπογράμμισε η Επιτροπή, ο εισαγωγέας, πάντως, φέρει το βάρος της αποδείξεως ότι πρόκειται πράγματι για δαπάνες προς απόκτηση ποσοστώσεων, σε περίπτωση δε αμφιβολίας οι τελωνειακές αρχές μπορούν, βάσει του άρθρου 10 του κανονισμού περί δασμολογητέας αξίας, να ζητήσουν την προσκόμιση όλων των απαιτουμένων εγγράφων για τη διευκρίνιση αυτού του ζητήματος.

27. Για λόγους πληρότητας θα αναφερθώ επίσης στην απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως C-219/88, Malt [6], διότι το Finanzgericht Bremen στη Διάταξη παραπομπής υποστηρίζει ότι από την απόφαση αυτή θα μπορούσε να συναχθεί ότι επιβάλλεται διαφορετική μεταχείριση ανάλογα με το αν η εμπορία ποσοστώσεων είναι νόμιμη ή παράνομη.

28. Στην απόφαση Malt το Δικαστήριο ερμήνευσε τον κανονισμό περί δασμολογητέας αξίας υπό την έννοια ότι ποσά που καταβάλλονται επιπλέον της τιμής του εμπορεύματος για την κάλυψη δαπανών χορηγήσεως πιστοποιητικών γνησιότητας, τα οποία απαιτούνται για την εισαγωγή βοείου κρέατος χωρίς καταβολή εισφοράς στο πλαίσιο της κοινοτικής δασμολογικής ποσοστώσεως πρέπει να θεωρούνται ως μέρος της δασμολογητέας αξίας. Το συμπέρασμα αυτό στηρίχθηκε στη διαπίστωση ότι μεταξύ του πιστοποιητικού και του αντιστοίχου εμπορεύματος υφίσταται «αδιάρρηκτη σχέση». Η διαφορά μεταξύ των πιστοποιητικών γνησιότητας και των αδειών εξαγωγής συνίσταται στο ότι «οι άδειες εξαγωγής δεν αφορούν συγκεκριμένη σύμβαση πωλήσεως, αλλά ορισμένη κατηγορία εμπορευμάτων, μπορούν σε να πωλούνται ανεξάρτητα από τα εμπορεύματα, ενώ τα πιστοποιητικά γνησιότητας αφορούν αποκλειστικά συγκεκριμένο εμπόρευμα». Η διαπίστωση του Δικαστηρίου στη σκέψη 14 της αποφάσεως Malt, ότι τα πιστοποιητικά γνησιότητας «σε αντίθεση με όσα ισχύουν για το σύστημα ποσοστώσεων (...) δεν μπορούν να αποτελούν νομίμως αντικείμενο χωριστής συναλλαγής από ό, τι τα εμπορεύματα τα οποία αφορούν», αναφέρεται αποκλειστικά στη διαφορά αυτή μεταξύ των δύο εγγράφων και δεν αποκλείει εφαρμογή της λύσεως που δόθηκε στην απόφαση Ospig στην περίπτωση δαπανών για απόκτηση ποσοστώσεων που σχετίζονται με ενδεχομένως παράνομη εμπορία αδειών εξαγωγής.

5 — Βλ. όγδοη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού.

6 — Απόφαση της 28ης Μαρτίου 1990 (Συλλογή 1990, σ. I-1481).

Πρόταση

29. Για τους λόγους αυτούς προτείνω στο Δικαστήριο να δώσει την ακόλουθη απάντηση στο ερώτημα που υποβλήθηκε:

Δαπάνες οι οποίες πραγματοποιήθηκαν για την απόκτηση των αδειών εξαγωγής για τις οποίες πρόκειται στην παρούσα υπόθεση δεν περιλαμβάνονται στη δασμολογητέα αξία των εισαγομένων στην Κοινότητα εμπορευμάτων, κατά την έννοια του κανονισμού 1124/80 του Συμβουλίου περί δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων, ανεξάρτητα από το αν οι άδειες εξαγωγής αποτελούν ή όχι αντικείμενο νόμιμης εμπορίας στη χώρα εξαγωγής.